

Avontuur in Ruremunde

Avontuur in Ruremunde

Een historische jeugdroman.

Ankie Pijpers - Meisters

Schrijver: Ankie Pijpers- Meisters

Coverontwerp: Wim Luinge

ISBN: 9789463187183

© Ankie Pijpers- Meisters

Uit: De Nieuwe Koerier 15 juni 1889

In het jaar 1665 wordt andermaal
gewag gemaakt van de processie der
Munsterkerk.

Op Heilige Drievuldigheids Zondag van dat
jaar, aldus verhalen de annalen, viel de
stad ten prooi aan een verschrikkelijke
ramp. "Toen de Munsterprocessie in de
nabijheid was gekomen der Zwartbroekerpoort
werden eenige saluutschoten
gelost tengevolge waarvan een stroodak
vuur vatte. De brand door Zuidwesten
wind aangewakkerd nam spoedig zulk
eenen omvang aan dat drie vierden der stad
in asch werden gelegd; dertien personen
werden levenloos uit de rookende puinhoopen
te voorschijn gehaald

Ter herinnering aan den geweldigen
indruk dien dit feit op de burgers gemaakt
had werden de volgende rijmpjes
opgesteld die men gedurende eene lange
reeks van jaren telkens in de Roermondsche
almanakken terugvond

Den laatsten Mei op kermisdag
Toen men de burgers vieren zag
Met volle vreugd en vrolijkheid
De heilige Drievuldigheid
Zijn hier in brand geraakt wel hoe?
Tot ruim elf honderd huizen toe
Vier kloosters drie kerken een abdij
Schrikkelijk was 't geloof mij vrij
In zestien honderd zestig vijf
Was 't ongeluk dat ik beschrijf
Zoo haast volgt droefheid op de vreugd
Zoo haast verdwijnt wat hier verheugt"

1.

Met een flinke knal sloeg ze de zware voordeur achter zich dicht. Ze opende gehaast het slot van haar fiets, toen de voordeur opnieuw geopend werd.

“Hier is het laatste woord nog niet over gesproken, jongedame!” Haar vader keek haar vanaf de deuropening met een woeste blik aan.

Louisa keerde haar fiets en keek koeltjes in de felle ogen van haar vader. “Ik had ook niets kunnen zeggen en gewoon kunnen gaan, als jij naar je werk vertrokken was!”

De voordeur had wat te verduren vandaag, opnieuw een harde knal, maar nu was het haar vader die achter de deur verdween.

Ze stapte op en fietste weg. Weg van het huis waar ze zojuist een enorme preek had moeten aanhoren. Ze voelde zich allerm minst schuldig. Thuis blijven om te studeren terwijl het kermis was? Dat kon hij haar niet aandoen!

“Ik heb vorige week al geleerd. Het proefwerk is pas vrijdag, ik kan de rest van de week ook nog leren!”, had ze geroepen voordat ze de kamer was uitgerend, haar jas van de kapstok had gerukt en naar buiten was vertrokken.

Als haar moeder nog had geleefd, had zij haar vast en zeker verdedigd.

“Louisa is geen kleuter meer, Hans!”, zou ze gezegd hebben.

Ze was altijd voor haar in de bres gesprongen als haar vader weer eens onmogelijk was.

Haar moeder, haar lieve moeder, die er altijd voor haar was. Die verrotte kanker had haar stevig in zijn greep genomen en haar niet meer losgelaten. De sterke wilskracht van haar moeder om te blijven leven had Louisa nog een tijdje hoop gegeven, maar uiteindelijk had die klote ziekte het gewonnen.

Sindsdien was haar vader alleen maar strenger geworden.

Oma had gezegd dat ze een beetje geduld met hem moest hebben. Voor hem was het ook niet gemakkelijk om er nu alleen voor te staan.

Geduld? Ze was inmiddels 14, moest ze dan maar alles blijven pikken wat haar vader haar opdroeg?

Vorig jaar was ze op zijn advies blijven zitten in groep acht.

“Voor je eigen bestwil,” had haar vader gezegd.

Het had niet veel uitgemaakt. Ze had opnieuw niet zo’n hoge score voor de Cito-toets. Voor niets blijven zitten, een heel jaar weggegooid.

Nu zat ze in de brugklas, terwijl al haar vriendinnen al in het tweede jaar zaten.

Een voordeel had het wel, ze had er Anna door leren kennen, het leukste meisje van de klas! Dat juist zij haar mee naar de kermis vroeg betekende heel veel voor Louisa.

De vriendschap met Anna was honderd keer belangrijker dan een geschiedenisproefwerk, maar dat zou haar vader nooit begrijpen.

Op het moment dat ze haar fiets tegen de muur van de kathedraal zette, piepte haar telefoon. Het was Anna die haar liet weten dat ze bij de autoscooters stond. Snel sloot ze haar fiets en rende in de richting van de markt.

Vlug liet ze haar ogen wennen aan de felle lichtflitsen die over de autoscooters gleden. Ze zocht naar Anna met haar blonde krullen en haar donkergroene jas. Vanaf het plateau van de autoscooters werd naar haar gezwaaid. Ja hoor, blonde krullen, groene jas! Anna!

Ze wurmde zich door de verschillende groepjes jongens en meisjes, om uiteindelijk naast Anna op het plateau terecht te komen.

Een hard belsignaal zorgde voor een enorme drukte om hen heen. Youssef en Sjors, twee klasgenoten, stapten in een vrijgekomen autootje. Even nadat het startsignaal had geklonken, stoven zij op Anna en Louisa af.

“Zin om hierna met ons in de Speedbooster te gaan?”, riep Youssef hen vanaf hun autootje toe. Blij verrast keken de meiden de jongens in hun autootje na, die inmiddels met een flinke knal tegen een ander opbotste.

Anna stootte haar enthousiast aan. “Dan ga ik naast Sjors!”

Aarzelend glimlachend keek Louisa naar Anna.

Vorig jaar had ze geweigerd mee in de Speedbooster te gaan, haar toenmalig vriendinnenclubje had haar uitgelachen en haar voor watje uitgemaakt.

Eigenlijk was ze nog steeds bang voor dat enorme kermisgevaarte, maar dit keer zou ze het niet laten merken.

Het belsignaal klonk, Youssef en Sjors sprongen uit hun autootje en liepen lachend op hen af.

“Wie komt er naast mij zitten?”, vroeg Youssef uitgelaten.

“Louisa!”, riep Anna hem toe.

Lachend nam Youssef haar hand in de zijne. Samen sprongen ze van het plateau af. Verderop zag ze de huizenhoge kermisattractie. Zonder iets te zeggen liet ze zich door Youssef naar het angstaanjagende gevaarte leiden.

Het was niet druk bij de Speedbooster.

Met z'n vieren bekeken ze de gigantische attractie. Het ding leek op een moderne windmolen die voor het opwekken van elektriciteit wordt gebruikt.

Twee aan twee, met de rugleuningen tegen elkaar, zaten aan elk uiteinde van de enorme wieken, vier stoeltjes vast. De stoeltjes die met de wieken meedraaiden, begonnen steeds harder rond te tolleren, zodra het draaien sneller ging.

Hard gillend suisden de mensen in de Speedbooster voorbij, terwijl Louisa hen angstvallig volgde.

Het duurde een hele poos voordat het ding langzamer ging en uiteindelijk stopte, maar voor Louisa had het nog wel een tijdje mogen duren. Nu waren zij aan de beurt en het kostte haar steeds meer moeite niet in paniek te raken.

Youssef nam opnieuw haar hand en trok haar mee naar de stoeltjes.

Hij riep stoer dat hij al voor de derde keer vandaag in de Speedbooster ging. Achter haar hoorde ze Anna en Sjors hard lachen, terwijl een medewerker van de Speedbooster controleerde of de beugel van het stoeltje waarin ze plaats hadden genomen, goed vast zat.

Ze werd al een beetje misselijk toen het stoeltje langzaam in beweging kwam.

De markt onder haar werd steeds kleiner, alle kermisattracties leken wel miniatuurmodellen. "Ik wil eruit!" Louisa keek over de beugel die ze stevig vasthield, smekend naar Youssef.

Youssef hoorde haar niet, hij gilte het uit van plezier. Louisa werd er alleen maar nerveuzer van. "Stop...! Stop dat ding...Ik wil eruuuittt..!"

Ze hoopte dat de Speedbooster in vaart zou afnemen, maar hij draaide steeds sneller en sneller rond. Louisa kon niets anders dan haar ogen stijf dicht knijpen en haar hoofd laten hangen.

Telkens als ze met een enorme vaart naar beneden doken, voelde het alsof haar maag in haar keel terecht kwam.

Nooit meer, dacht ze, nooit meer!

Ze hoorde het enthousiaste gegil van Anna achter zich, en hoopte maar dat het snel voorbij was. Ze hield haar adem in en kneep krampachtig in de beugel van het stoeltje. Toen het gevaarte eindelijk vaart minderde kon ze met moeite weer een beetje normaal ademhalen.

"En? Vet hè?" Youssef duwde de beugel de hoogte in en stapte uit. Ze kon geen woord uitbrengen. Ze voelde haar benen wankelen en haar hoofd drukte zwaar op haar nek.

"Gaaf was het hè, Louisa! Zullen we nog een keer?" Anna was naast haar komen staan, maar Louisa had de kracht niet om haar hoofd in Anna's richting te draaien.

"Volgens mij hoeft het voor Louisa niet meer," hoorde ze Youssef lachend zeggen.

Ze voelde zich misselijk en haar ademhaling werd onregelmatig. “Lou..? Louis..?” Anna sloeg haar arm om Louisa’s schouders. “Gaaf het een beetje met je..?”

De kermis draaide voor haar ogen, het begon haar te duizelen. Ze zakte door haar knieën en voelde hoe haar hoofd hard de grond raakte. Ze hoorde Anna in de verte paniekerig naar Youssef roepen dat hij een ambulance moest bellen. Even later was alles zwart.

2.

Toen ze weer langzaam bijkwam hoorde Louisa geschreeuw en gevloek. Met haar gezicht tegen de harde grond gedrukt voelde ze hoe haar hoofd bonkte.

Voorzichtig keek ze op. Mannen en vrouwen renden al roepend en gillend allerlei richtingen uit.

Een klein meisje stond huilend naast Louisa te schreeuwen om haar moeder. Even later tilde een vrouw het meisje gehaast op en verdween in paniek met het kind door de mensenmassa.

Louisa ging rechtop zitten en keek verbaasd om zich heen. Wat was er aan de hand?

Er stonden gekleurde kraampjes en tenten rondom haar opgesteld. Wat verderop zag ze mensen gehaast opstaan van houten banken aan lange tafels, waar ze duidelijk even daarvoor nog hadden genoten van een maaltijd. Het leek wel alsof alles en iedereen op de vlucht was. Sommige mensen struikelden over scherven van aardewerken kruiken. Enkele tafels en banken werden omvergegooid. Niemand die de moeite nam ze rechtop te zetten. Ook verschillende kraampjes en tenten, vielen door de paniekerige mensenmassa om.

Waar was de Speedbooster? Ze keek onthutst rond, wreef in haar ogen. Ook de autoscooters kon ze nergens ontdekken. Er sprong een hond over haar benen. Ze keek het dier na en zag in de verte de toren van de kathedraal. Was het wel de kathedraal? De toren zag er anders uit en hij was lang niet zo hoog als hij hoorde te zijn. Maar Sint Christoffel prijkte duidelijk zichtbaar bovenop de toren, dan moest het wel de kathedraal van Roermond zijn!

Ze legde haar hand even op haar zere hoofd, en wreef over de pijnlijke plek.

Een kleine slanke man, in een fleurig rood kostuum, met een klein draaiorgel hangend aan een riem over zijn schouder, stoof op haar af. Voordat ze het in de gaten had struikelde hij over haar heen.

Met een smak viel de man naast haar op de harde keien neer. Louisa stond snel op en probeerde de man overeind te helpen.

“Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er?”, vroeg ze, terwijl ze de man omhoog hielp.

De man rukte zich van haar los, controleerde het draaiorgel en keek daarna in paniek rond.

“Wat er aan de hand is? Kind kijk eens om je heen...Het is de stad...De stad staat in brand! Zoek je ouders, ze zullen zich vreselijk ongerust over je maken!” De man trok de draagriem over zijn schouder en rende met het draaiorgel van haar weg.

Louisa wreef opnieuw door haar ogen. Anna! Die moet hier ook ergens zijn!

“Anna..!?” Hard roepend over het geschreeuw en gegil van de paniekerige mensen heen, bekeek ze de chaos die zich rondom haar afspeelde. Het was te druk, zo zou ze Anna nooit kunnen vinden. Ze bedacht zich geen moment, en haalde haar telefoon uit haar jaszak.

Midden tussen de onrustige menigte keek ze naar het scherm van haar smartphone. Het ding was uitgevallen. Hoe ze ook probeerde haar mobiel weer aan te zetten, elke poging mislukte. Ze werd aan de kant geduwd door enkele mannen die met emmers en een lange ladder aan haar voorbij stoven. In de verte, door een dikke grijze lucht, stak er een oranje gloed boven de huizen uit. Het was dus waar wat de man met het orgel haar zojuist verteld had! De stad stond in brand! Het maakte Louisa steeds onrustiger om iedereen om haar heen zo in paniek te zien. Haar hart klopte in haar keel. Waar waren Anna, Sjors en Youssef? Waar was de kermis? Hoe kon alles in één klap zo anders zijn als dat het was? Ze borg haar mobiele telefoon op in haar jaszak en begon te rennen, in de richting van de kathedraal, naar haar fiets. Misschien wachtte Anna haar daar op.

Ze moest uitwijken voor een grote kar die door twee stevig gespierde paarden voortgetrokken werd. Vanaf de kar schreeuwden mannen haastig naar mensen dat ze aan de kant

moesten gaan. De klokken in de toren van de kathedraal begonnen te luiden en in de verte klonken nog meer klokken.

Er stond geen enkele fiets tegen de muur van de grote kerk en Anna was ook nergens te bekennen. Wat was er toch aan de hand? Ze liep onthutst verder langs de kerkmuur en hoopte daar haar fiets te vinden. Alles zag er zo anders uit!

Om de hoek van de kerk klonk een vreemd gekrijs vanuit een nis van de muur. Toen ze dichterbij kwam staarden twee grote donkere ogen haar aan. Een klein angstig aapje zat bibberend in de nis tegen de muur gedrukt. Zijn lippen opgetrokken, waaronder kleine witte tandjes tevoorschijn kwamen, zijn armpjes verstrengeld in elkaar. Verwonderd keek ze even om zich heen. Het diertje begon opnieuw te krijsen.

Een man riep iets onverstaanbaars naar een groepje andere mannen en zoefde haar al roepend voorbij. Enkele kinderen renden huilend achter een vrouw aan, die, met een baby op haar arm, angstig om zich heen keek. Niemand bekommerde zich om de krijsende aap. Voorzichtig stak ze haar armen in de donkere nis. "Kom maar, ik doe je niets," zei ze zachtjes. Angstig kroop het aapje vanuit de nis haar schouder op. Louisa was blij verrast dat het diertje bescherming bij haar zocht.

"Waar kom jij vandaan...?" Ondanks alles wat er om haar heen gebeurde, moest ze lachen om de aap met zijn rode jasje en bijbehorend rood mutsje op zijn kleine kop. Het aapje kroop langzaam vanuit haar schouder haar jas in, waarna hij even later zijn hoofdje naar buiten piepte. Wie heeft er vandaag de dag nog een aap? Het is toch verboden om in Nederland een aap als huisdier te houden? Wat moest ze nu met het beestje? Iemand zou hem toch moeten missen? Maar waar moest ze gaan zoeken? Verdwaasd liep ze terug naar de markt. In de verte zag ze hoe de daken, van verderop liggende huizen, vlam vatten. Ze zag hoe de mensen, nog steeds in paniek, alle kanten op renden.

Het viel haar nu pas op dat de mensen anders gekleed waren. Was er ergens in de stad een historische optocht geweest? In volle

vaart kwam er een wagen voorbij, voortgetrokken door twee paarden. Ze zag geen auto's, geen fietsen, geen verkeersborden. Er vielen haar steeds meer dingen op die ze niet thuis kon brengen.

Wat ze zag was niet de plek zoals zij de markt kende, het leek er wel op, maar op een of andere manier zag het er anders uit. Er stond een toren die haar nooit eerder was opgevallen en het stadhuis leek niet op het stadhuis zoals Louisa het kende. Waar waren alle kermisattracties gebleven? Op de plek van de botsauto's stonden gekleurde kraampjes en tenten, waarvan er sommige op de grond lagen. Waar was ze? Droomde ze?

Louisa liep door in de richting van de plek waar ze zojuist nog op de grond gelegen had. Ze kon niet dromen, ze voelde de warme adem van het aapje in haar nek. Plotseling rende de man met het draaiorgel weer aan haar voorbij. Zou het aapje van hem zijn? Louisa rende hem na, terwijl ze de kleine apenhandjes stevig om haar nek geklemd voelde.

"Meneer...Meneer!"

De orgelman draaide zich om en keek haar gespannen aan. "Jij weer? Waarom ben je nog hier? Ik heb je gezegd naar huis te gaan, naar je ouders!"

Ze stond nu recht tegenover de man en ritste haar jas open.

"Funs! Funske!", riep de man verrast terwijl het aapje in een sprong vanuit Louisa's jas, op zijn schouder terecht kwam. "Ik had de hoop al bijna opgegeven!"

Dankbaar keek hij Louisa aan. "Ik wist me geen raad meer zonder mijn Funs!" De man nam het aapje van zijn schouder, draaide met het dier in het rond en gaf hem een kus op zijn snuitje. Tussen alle chaos van de brandende stad was er even een moment van blijdschap, en Louisa kon ondanks alles hard lachen om de orgelman met zijn aap.

"Hoe kan ik je bedanken?", vroeg de man opgelucht, terwijl het aapje weer op zijn schouder kroop.

Louisa bedacht zich geen moment "Ik denk dat ik verdwaald ben. Misschien kunt u mij helpen mijn huis te vinden?" Hoopvol keek ze de orgelman aan.

"Waar woon je dan meisje?"

Ze voelde zich als een vreemde in haar eigen stad.

"Ik woon in de Bakkerstraat..." Twijfelend gebaarde ze met haar hoofd even in de richting van de straat waar ze woonde. "Dat is toch die kant uit?"

Geschrokken keek de orgelman haar aan. "De Bakkerstraat zeg je? Maar lieve kind, dat is in de buurt waar de brand ontstaan is!" De man wees in de richting waar het vuur duidelijk boven de huizen te zien was. "Ik heb zojuist van iemand vernomen dat daar geen enkel huis gespaard is gebleven. De hele straat staat in vuur en vlam!"

Louisa trok wit weg en dacht meteen aan haar vader, zou hij het al weten? Hij was op het werk.

"Waar is hier ergens een telefoon...Weet u het nummer van de papierfabriek? Ik moet mijn vader zien te bereiken!"

Niet begrijpend schudde de orgelman zijn hoofd. "Je kunt nu niet naar je vader, hij zal hopelijk zichzelf in veiligheid hebben gebracht en met de andere mannen er alles aan doen om de brand te blussen!"

Louisa staarde de man ongerust aan. "Papa is op zijn werk! Hij zal doodongerust zijn als hij niet weet waar ik ben!" Haastig liep ze in de richting van de straat waar ze met haar vader woonde, maar de orgelman trok haar aan haar schouder terug.

"Jij gaat met mij mee, het is veel te gevaarlijk om die kant op te gaan. De vlammen reiken al tot aan het Clarissenklooster! Voordat je het weet, stort een van de brandende huizen in en lig jij eronder."

Louisa wilde zich losrukken uit de greep van de orgelman, die haar arm stevig vast bleef houden. Hij trok haar mee in de richting van de kathedraal. "Jij hebt Funs gered, nu zal ik jou redden!"

Ze liepen gehaast door de mensenmenigte in de richting van de Kerkstraat. Louisa keek om en zag over de huizen van de markt de brandende stad. Grote vlammen reikten boven de daken uit. Ergens in die vuurzee stond haar huis. Ze dacht aan al haar spullen die in de vlammen verloren zouden gaan. Ze verstijfde. De orgelman rukte aan haar arm, maar kreeg geen beweging in Louisa.

“Kom op kind, kom op! Niet blijven staan, we kunnen er niets meer tegen doen!” Opnieuw trok hij aan haar arm, maar Louisa trok zich geïrriteerd van hem los. “De foto’s, mijn moeder...Nee..!” Tranen schoten in haar ogen. Alle oude foto’s van haar moeder zouden verbranden!

“Ik moet terug! Begrijp het dan! Ik kan niet met je mee!”

De orgelman greep haar aan beide armen vast en keek haar doordringend aan.

“Het heeft geen zin meer meisje, geloof me, het heeft geen enkele zin meer. Als je nu terug gaat zul je het niet meer na kunnen vertellen. Je ouders zullen ontroostbaar zijn!”

Verdwaasd en totaal van slag liet ze zich door de orgelman meevoeren. Met de mouw van haar jas in zijn stevige greep, trok hij haar achter zich aan. Een verdwaalde hond blafte hen in het voorbijgaan toe. Een oude dame staarde, zich staande houdend aan een stok, in de verte.

“Lopen oude vrouw! Blijf niet staan!”, riep de orgelman haar toe.

En verder liepen ze. Het kleine orgel zwengelde heen en weer aan de schouder van de man, waarop het aapje met een krom rugje zich angstig vastklampte. Even later liepen ze een prachtige oude poort door. Het rook er wat zurig. Verbaasd keek Louisa naar het bouwwerk dat haar totaal vreemd was. “Waar zijn we? Waar gaan we naar toe?”, vroeg ze, zich losrukkend uit de greep van de orgelman. Bezorgd keek de man haar aan en duwde haar nu zachtjes maar dwingend voor zich uit. Vanaf de poort waar ze zojuist onderdoor gelopen waren, zag ze een rivier die langs de stadsmuur stroomde die verbonden was aan de poort. Aan de

overkant van deze rivier lag een grote open grasvlakte waar, naast een aantal woonwagens, enkele koeien, schapen en paarden stonden te grazen. Op de oever stonden mensen te kijken naar de brandende stad. Gedesoriënteerd keek Louisa verwonderd rond. "Waar zijn we toch?"

De orgelman trok haar opnieuw mee. "We gaan nu via de Sint Janspoort in de richting van de stadsweide. Door alle paniek ben je een beetje de richting kwijt, geloof ik."

Daar zou deze man best eens gelijk in kunnen hebben, dacht Louisa, maar de omgeving bleef haar vreemd.

Beduusd staarde ze naar het stromende water. "Is dit de Roer?", vroeg ze wat schuchter.

"Juist! Zie je, zo vreemd ben je hier niet!"

Maar Louisa wist niet beter dan dat de Roer wat verderop aan de westkant van de stad lag en begreep er nog steeds niets van.

Aan de oever van de Roer lag een klein houten roeibootje.

"Moet ik hier in?", vroeg ze twijfelachtig.

"Het is hier ondiep, de koeien lopen hier via de stad de wei in, dus geen zorgen meisje. Zo krijgen we in ieder geval geen natte voeten! Kom, stap jij maar eerst in."

Huiverig stapte ze het bootje in.

"Jij neemt deze riem, dan neem ik de andere." De man plaatste zijn orgel voor zijn voeten en reikte haar een van de roeispanten aan.

Wat onwennig deed ze wat hij haar opdroeg.

Naast elkaar in het kleine houten bootje, roeiden ze samen naar de overkant. Het aapje hupte nerveus van Louisa naar de man en terug, terwijl het bootje steeds verder van de kant af dreef.

3.

Een vrouw met kleurige rokken en een bonte omslagdoek om haar schouders, stond aan de overkant van het water te zwaaien.

“Johannes! Hier...Hier ben ik! Wat ben ik blij je te zien!”

De orgelman tuurde even de oever af en stak toen zijn arm op naar de vrouw.

“Johannes?” Louisa keek de orgelman vragend aan.

“Ja meisje, ik heet Johannes, en zij is Ananja, onze waarzegster. Ze is als een zus voor me. We reizen al jaren met hetzelfde kermisgezelschap rond, we zijn een hechte groep. Eén grote familie!”

Met open armen liep de vrouw in haar kleurige rokken, naar de roeiboot. “We dachten dat je in de vlammen zou zijn omgekomen!” De vrouw stak haar hand uit om hen te helpen het bootje uit te komen.

“Dat was ik niet van plan, Ananja!”, lachte Johannes opgelucht.

Louisa strekte haar vingers uit naar Ananja’s reikende hand waarna ze even later aan wal stond. Er volgde een omhelzing van de twee kermisvrienden op de oever van de rivier, terwijl het aapje kleine sprongetjes om hen heen maakte.

“Je weet niet wat je ziet Ananja”, zei Johannes terwijl hij zijn draaiorgel uit het bootje nam. “De vlammen grijpen razendsnel om zich heen!”

Bezorgd keek Ananja in de richting van de brandende stad. “Ik was zo ontzettend ongerust Johannes, ik heb zo snel als ik kon mijn spullen bij elkaar gepakt en ben je gaan zoeken. Ik ben wel vier keer de markt rond gerend. Omdat ik je nergens zag ben ik uiteindelijk maar terug naar het kamp gegaan, in de hoop dat ik je daar zou tegen komen. Iedereen was al teruggekeerd. Waar bleef je toch?”

Johannes haalde zijn aapje van zijn schouder en hield hem voor zich uit. "Funs was kwijt. Ik was radeloos! Maar gelukkig bracht deze beschermengel hem terug!"

Ananja draaide zich om en bekeek Louisa even vluchtig van top tot teen. "Zo, zo...Die aap heeft geluk gehad! Hoe heet je, engeltje?" Ze boog zich voorover en nam Louisa's kin tussen duim en wijsvinger.

"L...Louisa..," stamelde ze, terwijl ze de vrouw verlegen aan keek.

"Louisa..? Ah...Prachtig...Prachtig!" Ze kneep even in Louisa's kin en liet toen los.

"Je bent vast een meisje van stand, zo aan je kleding te zien!"

Niet begrijpend keek Louisa de vrouw aan. Zo bijzonder zag ze er nou ook niet uit. Ze had door de ruzie thuis geen tijd gehad om zich nog om te kleden voor de kermis. In haar licht blauwe strakke jeans, haar vaal rode polo met daarover haar linnen beige jas, vond ze zelf dat ze niet bepaald opvallend gekleed was.

"Mijn naam is Ananja. Kom, je zult vast zin hebben in een kopje kruidenthee..!" Vriendschappelijk sloeg Ananja een arm om Louisa's schouder en nam haar mee in de richting van het woonwagenkamp. Louisa keek om naar de orgelman, die ondertussen zijn aap vrolijk maande naar huis te gaan. Het diertje rende voor hen uit naar een woonwagen die verderop in het weiland stond. Vol verbazing keek Louisa om zich heen, hoog op hun houten karrenwielen, zag ze negen woonwagens in een halve kring opgesteld staan.

In een houten kooi bovenop een kar zat een grote bruine beer. Met zijn logge lijf lag hij tegen de tralies van de kooi gedrukt. Zijn kleine donkere berenogen volgden hen terwijl ze voorbij zijn kooi liepen.

Ananja bleef even staan. "Dag lieve Brutus. Kijk maar niet zo verdrietig, je mag blij zijn dat Joachim jou veilig terug naar je kooi heeft kunnen brengen!"

Johannes stak zijn hand tussen de tralies en klopte even hard op het logge berenlijf. Langzaam wurmde de beer zijn snuit door de tralies en kreunde even.

“Ja jongen, die brand zorgt dat je even wat rust krijgt. Een dansende beer is het laatste waar men op dit moment behoefte aan heeft in de stad.”

Louisa keek over het weiland uit. Een dansende beer? Was er tegelijk met de kermis ook een circus in Roermond?

Voor de woonwagen van Ananja lag een hoopje platte stenen waar enkele brandende takken op lagen te smeulen. Aan een driepoot, boven het vuurtje, hing een zwarte kleine ketel.

Ananja bleef bij het smalle trapje van haar woonwagen staan en gebaarde naar Louisa. “Ga maar vast naar binnen Louisa, dan zet ik wat water op.”

Louisa beklom het smalle trapje en stapte de woonwagen binnen. Het leek alsof ze in een sprookjesinterieur van de Efteling terecht gekomen was. Achterin hing een donkerblauw gordijn half open voor een bedstede. Aan weerszijden van het voorvertrek was een raampje, met elk, in zacht korenblauw, sierlijk gedrapeerde gordijntjes ervoor. Op de vensterbanken stonden kleine vaasjes met prachtige veldboeketjes. Naast de bedstede, in een hoek, stond een smalle houten kast met twee deurtjes waarop, in warm rood, rozen geschilderd waren. Een wit, geweven laken sierde een kleine tafel waar vier houten stoelen omheen stonden.

Louisa keek haar ogen uit, zoiets had ze nog nooit gezien. Het interieur straalde een ouderwetse gezelligheid uit.

Ondertussen stookte Ananja buiten het vuurtje hoger op.

“Het water zal zo wel koken. Neem een stoel en ga maar zitten, je zult wel moe zijn!”, riep Ananja haar toe.

Voorzichtig trok ze een stoel onder de tafel uit en ging zitten.

Verwonderd keek ze door de open deur naar Johannes en Ananja.

Ananja nam het keteltje van het vuur en liep het trapje op naar binnen. “Zo Johannes, jij ook wat thee?”

Johannes bleef even in de deuropening staan. Hij keek bezorgd in de richting van de stad.

“Kijk nu toch eens wat een vlammenzee, ongelooflijk hoe snel het vuur om zich heen grijpt!” Hij trok ondertussen zijn rode jas uit en hing deze over de leuning van het trapje. Ananja zette drie aardewerken kommetjes op tafel.

“We kunnen alleen maar bidden en hopen dat iedereen gespaard blijft, verder kunnen we alleen maar machteloos toekijken, Johannes.” Voorzichtig goot ze het hete water uit het keteltje in een aardewerken kruik, waar ze eerst enkele kruiden in had gedaan. Louisa keek naar buiten en zag Roermond gehuld in een oranje gloed. Enorme grijze en zwarte rookwolken trokken over de stad. Ze was blij dat ze hier veilig zat, maar maakte zich tegelijkertijd ontzettend ongerust. Waar zou Anna zijn? En haar vader? Een kleine kom warme thee werd voor haar neergezet.

“Drink dit maar even rustig op en vertel me dan eens waar je precies vandaan komt lieve kind.”

Terwijl Ananja geruststellend een hand op haar schouder legde, nam ze het hete kommetje in haar handen. Op het moment dat Louisa het kommetje thee naar haar lippen wilde brengen sprong Johannes van het trapje. Ananja keek hem verbaasd na.

“Wat gebeurt er?” Louisa zette geschrokken haar kommetje terug op tafel. “Is zijn aap er opnieuw vandoor?”

Ze keek rond en zag opeens hoe het kopje van de aap, vanaf een stoel tegenover haar aan de tafel, tevoorschijn kwam. Hij keek met grote angstige ogen Johannes na, die richting de Roer rende. Ananja was, zonder dat Louisa het in de gaten had, ook al buiten. Ze stond op en ging aan de deur van de woonwagen staan. Een groepje mensen verzamelde zich bij de plek waar Johannes op dat moment aankwam. Ananja's fleurige rokken zwaaiden om haar lijf terwijl ze in de richting van Johannes rende.

Louisa bedacht zich geen moment, keek naar het geschrokken aapje, stapte het trapje op naar buiten en trok de deur van de woonwagen achter haar dicht. In een sprong stond ze in het gras

en begon nu ook te rennen. Bij de oever aangekomen zag ze tussen de verzamelde groep mensen door, een doorweekte jongen liggen, terwijl Johannes hem door elkaar schudde.

“Ananja kom! Hij leeft nog! Help me hem naar jouw woonwagen te dragen!”

Louisa had nog steeds moeite zich te oriënteren. Ze keek verbaasd om zich heen. Aan de overkant van de rivier, waar Johannes zojuist de jongen uit gered had, herkende ze bijna niets van wat haar herinnerde aan Roermond. Wat was er toch met haar gebeurd? Ze herkende haar eigen geboortestad niet meer!

“Aan de kant allemaal, laat ons door!” Terwijl Johannes de doorweekte jongen onder zijn armen vast nam en Ananja de benen van de jongen op tilde, deinsden de mensen terug. Louisa keek Johannes geschrokken aan.

“Louisa, loop voor ons uit en houd de deur open!” Johannes keek bezorgd terwijl hij en Ananja, de jongen naar de woonwagen droegen.

Louisa aarzelde geen moment, liep het trapje op en opende deur van de woonwagen.

“Open het gordijn van de bedstede. Vlug!”, hijgde Ananja terwijl ze met moeite de jongen samen met Johannes het trapje op droeg.

Louisa liep naar het achterste gedeelte en opende het donker blauwe gordijn.

Achter het gordijn verscheen een bedstede, waarop een bruin fluwelen spreid lag. Vlug sprong Louisa opzij, waardoor Johannes en Ananja met de jongen langs konden om hem op het bed te leggen.

“Ik zag hem vanaf de overkant de Roer in springen, waarna hij even later voorover viel. Ik had al gauw in de gaten dat de jongen zich niet meer staande kon houden in het ondiepe water! Hij is helemaal uitgeput.” Johannes stroopte de natte mouwen van zijn blouse op en keek ondertussen bezorgd naar de jongen, die doorweekt in de bedstede van Ananja lag te rillen.